

TENGU-RYU KARATEDO

Karate is een Japanse vechtkunst. Niettemin vindt het zijn origine in Okinawa (een eiland van de archipel Ryukyu) dat lange tijd een koninkrijk vormde onafhankelijk van Japan ten zuiden van het eiland Kyushu. In het Japans betekent het beeldteken “kara” leeg, de leegte, en meer precies de leegte in de boeddhistische zin van de uitdrukking, “te” betekent hand maar ook de techniek die gerealiseerd wordt met de hand. Letterlijk wordt karate vertaald als “de lege hand”. Men zou ook kunnen zeggen, of denken, “met een lege hand”. Hoewel, origineel was karate geschreven met beeldtekens die “chinese boksen” betekenden (“To-de”, “de Chinese hand”)

In 1935, om reden van het opkomend Japans nationalisme en om de herkenning en de verspreiding van het karate te bevorderen, wijzigde Gichin Funakoshi de beeldtekens in de actuele spelling om de niet-Japanse origine te wissen.

Karate is gebaseerd op slagtechnieken door het gebruik van de natuurlijke wapens van het lichaam (vingers, open en gesloten hand, voorarm, voeten, scheenbeen, ellebogen, knieën, hoofd, schouders...) om aanvallen af te weren en/of om aan te vallen.

Deze technieken groeperen afweer-, ontwijking-, veeg-, werp- en sleuteltechnieken. De nuances van de technische vaardigheden zijn sterk bepaald door de diverse stijlen. (shotokan, wado-ryu, shito-ryu, goju-ryu ...)

Om deze technieken in een gevecht te leren beheersen, houdt het onderricht drie complementaire lesdomeinen in: kihon, kata en kumite.

Kihon bestaat uit het individueel herhalen van meestal groepen technieken, posities en verplaatsingen. Wanneer beoefend met een partner op een gecodificeerde wijze spreekt men van kihon-kumite.

Kata (wat wil zeggen « vorm ») is een aaneenschakeling van vastgelegde en gestructureerde technieken met als doel het lichaam te vormen, automatismen te verkrijgen maar ook de geheime technieken door te geven. Een kata gaat veel verder dan het pure technische door aan de beoefenaar toe te laten om in het bijzonder door de talrijke herhalingen te streven naar de perfectie van de geste en meer bepaald de geest ervan te ervaren.

Het laatste domein is de kumite of gevecht. Letterlijk betekent dit “het groeperen van de handen” of “het ontmoeten van de handen”, anders gezegd werken in groep en niet meer individueel. De notie kumite kan verschillende vormen aannemen in karate. Van de meest gecodificeerde tot de meest vrije vorm. Het gevecht kan vooraf bepaald zijn (kihon-kumite), vastgelegd zijn op een aantal precieze aanvallen (ippon kumite voor één aanval, sanbon kumite voor drie aanvallen...), men zegge soepel (ju kumite), zonder contact (kunde kumite) of vrij (jiyu kumite).

In het Budo Research Centrum – Tengu instituut wordt geen sportief karate beoefend, maar karate-do (studie van het gevecht) en dit volgens de principes van de Ryu (school) Tengu-No-Michi. (Niet vechten, niet ondergaan)



空手道